

родата, въ сравнение съ която ние сме крайно малки, дребни, безсилни! А когато обърнахме погледъ къмъ хубавитѣ, вълнообразни, залѣсени ридове въ подножието на Юмрука, сърдцата ни лудуваха отъ радостъ. Тукъ човѣкъ се отърсва отъ всѣко лично чувство, отъ всѣка човѣшка страсть, отъ всѣка суета и вижда душата си възродена.

Погледътъ отъ Мара Гидикъ къмъ Юмрукчалъ е чаровенъ! Да би гледалъ човѣкъ съ дни, не би се наситилъ. Преживѣнитѣ минути тукъ бѣха минути на красота, на вдъхновение, на копнежъ, на истинска радостъ. Но, може би, чувството тукъ е тъй силно, защото е кратко!

Сигналътъ на свирката прекрети този върховенъ моментъ на наслада, прекрати любовта на обновенитѣ ни отъ природата души! Даде се знакъ за новъ пътъ къмъ р. Тджа (притокъ на Тунджа — извира отъ подножието на Юмрукчалъ). Следъ половинъ часъ ходъ надолу слѣзохме при Тджа до новопостроената хижа „Кадемлия“. Въ мигъ свалихме раницитѣ отъ гърбоветѣ и почнахме да ги претърсваме най-старателно. Наситихме глада си съ това, що бѣ останало.

Починахме. Хижата стана предметъ на нашето внимание. Тя приличаше на черна дъска, на която си бѣха поставили имената всички, които сж я посещавали. Редомъ съ имената се четатъ и много глупости, способни да убиятъ и най-хубавото чувство, родено въ планината. И тукъ човѣкъ веднага разбира, колко лоши сме ние хората! Тамъ дето нашата ржка мине, не може да не остави следи отъ нашата суетностъ и празнота. И за да премахнемъ лошото впечатление, добито отъ хижата, ние се отправихме нагоре къмъ изворитѣ на Тджа.